

[Undervisningsministeren.]

spredning hen over hele studieforløbet blev der gennemført en koncentration af uddannelsen i de såkaldte klasselærerfag til første studieår, således at de lærerstuderende fremtidig efter det første studieår stort set kan samle sig om det pædagogiske studium og om arbejdet med linjefagene. En god og værdifuld følge af denne opbygning blev muligheden for at skifte seminarium efter det første studieår, således at de studerende kan vælge at tage den sidste del af deres læreruddannelse på et seminarium, der i særlig grad imødekommer deres ønsker og behov, f. eks. med hensyn til pædagogiske specialer, linjefagsuddannelse o. lign.

Hvad specielt faget kristendomskundskab angår, blev der gennemført en række forbedringer af fagets placering i den samlede læreruddannelse. Fra at være et fag uden kontrollerede prøver og et fag, man kunne blive fritaget for — en mulighed, en del lærerstuderende har benyttet sig af — blev det af et enigt udvalg fastslået, at uddannelsen i kristendomskundskab måtte sidestilles med uddannelsen i de øvrige fag. Det var en kundskabsmeddelende undervisning, det drejede sig om, ikke en forkyndelse. Når arbejdet skulle foregå på det grundlag, fandt udvalget ikke anledning til, at der blev givet de studerende særlig adgang til fritagelse for dette fag.

Der var også enighed i udvalget om, at faget ligesom andre klasselærerfag skulle afsluttes med en prøve, der ligesom prøverne i de andre klasselærerfag blev henlagt til slutningen af det første studieår. Der var endvidere enighed om, at medens faget som klasselærerfag ikke tænktes at omfatte andre religioner, skulle det tilsvarende linjefag udvides til religionskundskab, også omfattende f. eks. religionshistorie, religionsfilosofi, religiøse problemer o. lign.

Der lå i denne placering, der som sagt fik enstemmig tilslutning, at man fremtidig ikke burde kunne blive lærer i folkeskolen

uden at have gennemgået en uddannelse i kristendomskundskab, og der lå et tilbud om en omfattende linjeuddannelse af de lærere, der ville arbejde med dette fag i folkeskolens ældste klasser. Der er altså ikke med den nye læreruddannelseslov tale om en diskriminering af faget kristendomskundskab, men tværtimod om den ligestilling, fagets tilhængere, som også tidligere nævnt, ofte har udtrykt ønske om.

Hvor er det da, kritikken sætter ind? Ja, det siges, at begrænsningen af faget til første studieår forudsætter bedre forudsætninger, end de lærerstuderende normalt vil møde med. Det er altså i og for sig ikke undervisningen på seminariet under den nye lov, der kritiseres, men denne undervisning på baggrund af, hvad der betegnes som utilstrækkelige forudsætninger. Det er med andre ord spørgsmålet om kristendomskundskabens stilling på et tidligere trin i uddannelsen, vi her kommer ind på.

Nu kan det jo altid diskuteres, både hvad angår dette og andre fag, om dets placering er god nok; men der er måske grund til at gøre et par bemærkninger om de faktiske forhold vedrørende foruddannelsen.

Mere end halvdelen af de lærerstuderende er hidtil kommet fra præparandklasserne, hvor faget kristendomskundskab normalt har haft 2-3 timer om ugen i 1 år; de øvrige er kommet med en studentereksamen, d. v. s. på baggrund af gymnasiets undervisning med 1 ugentlig time i 3 gymnasieår. Men de studenter, der har taget eksamen fra studenterkursus, har normalt slet ikke haft undervisning i kristendomskundskab under deres forberedelse til denne studentereksamen, og det har mig bekendt ikke givet anledning til særlig indsigelse; jeg har i hvert tilfælde ikke mødt den i de år, jeg har siddet dér, hvor jeg er nu. Fremtidig vil de lærerstuderende komme dels via studentereksamen som hidtil, dels med den nye højere forberedelseseksamen, og i den betænkning, der netop er afgivet vedrørende højere forberedelseseksamen, er der regnet